

המטלה

מבוא:

הנושא שבחרתי הוא תהליך שעברתי ברמה האישית, ואשר התרחש מול מנהל בית ספר שבו לימדתי. התהליך נוגע לנושא של עמידה על העקרונות שלי ועל האמת שלי, אל מול הפעלת לחץ מצד המנהל, שביקש שאוותר על העקרונות שלי לטובת המערכת.

האירוע התרחש כאשר המנהל שלי שמע מאיש צוות מסוים, על כך שהתבטאתי בפני אותו איש צוות, באירוע אישי, שאם תהיה לי הזדמנות כלכלית משמעותית, אעזוב את העבודה ואלך לממש שליחות חשובה בעיני להתנדב במשך תקופה בחו"ל עבור ארגון סיוע מסוים.

דבר זה נודע למנהל, שהזעיק אותי בסוף שנת הלימודים לחדרו, טענתו כלפי שאני מתנהל בצורה לא מוסרית, בכך שלא עדכנתי אותו בתוכנית לעזוב במקרה שתהיה לי הזדמנות. בנוסף דרש ממני לחזור בי מהאמירה הזו, וזאת מכיוון שהוא רוצה להיות בטוח שאני לא אעזוב פתאום באמצע השנה. הסיטואציה הייתה מגוחכת בעיני, מכיוון שאמרתי לו שהנושא הוא בגדר חלום רחוק מבחינה כלכלית ואין כאן משהו קונקרטי, ולכן אין כאן עניין מוסרי ושעלי כלל לדווח על כך.

הדיון התלהט, והוא דרש שאתחייב בכתב שלא אעזוב באמצע שנה גם אם תהיה לי הזדמנות כזו. אמרתי לו שמצד העיקרון, מכיוון שהנושא של ההתנדבות הזו, זה משהו שאני רואה בו אידיאל ושאיפה, ושכל חי בעבר וויתרתי על כל מיני דברים לטובת אותו סוג של התנדבות, לכן ברמה העקרונית, אני לא מוכן להתחייב כי לא אעשה זאת, אבל אני מוכן להתחייב בעל פה שלא אעזוב באמצע, מבלי למצוא מחליף ראוי.

בנוסף, אמרתי לו שאני מסרב לחתום על מסמך בו אני מתחייב שלא אעזוב באמצע, אם תהיה לי הזדמנות כזו. הסיבה שמכיוון שזה איננו מסמך שנדרשים שאר אנשי הצוות לחתום עליו, גם אני לא אחתום עליו. כתוצאה מכך, המנהל איים עלי שהוא יפטר אותי במקום, והורה למוזכירה לפרסם שמחפשים לי מחליף. למרות הלחצים הללו, לא הייתי מוכן לוותר על האמת שלי, ובטחתי כי בכך שלא אוותר על העקרונות שלי, ושאינו פועל ביושרה, בסוף זה יעמוד לטובתי.

דבר זה דרש ממני, כוחות נפש ועובדה פנימית עם עצמי, להיות שלם עם עצמי. בסופו של דבר, לאחר דין ודברים, המנהל שהעריך אותי כאדם מוסרי, זימן אותי לשיחת פיוס, וביקש שנשים את האירוע מאחורינו.

שלושת הטקסטים בעבודה :

1. חובות הלבבות- פרק רביעי של שער הבטחון
2. קטע מתוך מאמר של ויל קימליקה
3. מדרש מתוך מסכת יומא אודות הלל הזקן

רקע- חובות הלבבות

ספר חובות הלבבות חובר על ידי רבנו בחיי אבן פקודה. הספר התחבר בשנת 1080, בסרגוסה שבספרד, בתקופה המוסלמית. החיבור הושפע מן הזרם הסופי המוסלמי, ומטרתו הייתה להיות מדריך למידה לתיקון המידות והתעוררות מיסטית.

ציטוט

ומהם שהבוטח על ה' יביאהו הבטחון עליו שלא להתרפס לזולתו, ויחדל לקוות לנבראים, אותם לא יכנע להם, ולא יחזר אחריהם ולא יתלזה עמהם שלא בעבודת ה', ולא יחוש להם ולא ירתע מלחלוק עליהם וכאשר יוכיחם לא ישמר בהם, ואם יכלימם לא יבוש מהם, ולא ישבח בעיניהם את השוא שבידם, כמאמר הנביא וה' אלוהים יעזר לי על כן לא נכלמתי על כן שמתתי פני כחלמיש ואדע כי לא אבוש, ואמר אל תירא מהם ומדבריהם אל תירא, ואמר מדבריהם אל תירא ומפנים אל תחת, ואמר אל תירא מפניהם, ואמר כשמיר חזק מצור נתתי מצחך לא תירא אותם ולא תחת מפניהם. ומהם שהבוטח על ה' יביאהו בטחונו לפנות מחשבותיו מעניני העולם ולטהר את נפשו במעשה המשמעת, ואז יהיה במנוחת נפשו הרי מים ושלות מחשבותיו וחוסר דאגותיו לעניני העולם הזה¹ (אבן-פקודה, תשל"ג).

הסבר

בקטע זה רבינו בחיי, מדבר על מה שמאפיין את האדם שיש לו בטחון בה'. אדם אשר בוטח בה' ומרגיש שלם עם עצמו, וסומך על כך שה' ידאג לו, מתאפיין בכך שהוא איננו ירא מפני איש, ואיננו רואה צורך להתחנף או לרצות אחרים אשר אינם מסכימים עימו או שמהווים עליו איום. הוא מוכן לעמוד על מה שהוא מאמין בו בלי לפחוד, וגם ללא צורך לרצות מישהו כדי שהוא יקבל טובת הנאה או פרנסה. בטחון זה גם ממלא אותו בשלוות נפש, ובמחסור מדאגות אודות עתידו הקשור לנושאים של העולם הזה, כגון פרנסה, בריאות וכד'. אדם זה סמוך ובטוח כי ה' ידאג לכל מחסורו כפי שהוא יזדקק לכך.

הקשר לנושא

קטע זה מתקשר לנושא, בכך שהוא מדבר על הבטחון בדרך שאתה הולך בה, ובכך שכאשר אדם שלם עם דרכו, ובטוח כי הוא בוחר בדבר הנכון. בטקסט הנבחר, האדם מגיע לאותה שלווה פנימית, כי יש לו בטחון בכך שה' ידאג לו. כאשר הוא מגיע לרמה כזו של ודאות ובטחון הוא מסוגל להגיע לשלווה פנימית ולפעול על בסיס מה שהוא מאמין בו, בידיעה כי בסופו של דבר הוא יבוא על שכרו. אני חושב שישנו עיקרון דומה שהזדהיתי איתו, ושפגשתי אותו גם בהתנסות שעברתי. כאשר אדם מגיע להשלמה פנימית, עם עצמו, עם הדרך שהוא מאמין בה, ועם כך שבסופו של דבר, העולם הזה הוא עולם זמני, ומה שבאמת יישאר ממנו היא המורשת שלו, והדברים שהוא פעל בעבורם והאופן שבו הוא פעל, אז אתה רואה היחס שלו לסובב היא אחרת. ההרגשה שליוותה אותי

¹ אבן-פקודה, ב'. (תשל"ג). ספר תורת חובות הלבבות. (י' קאפח, עורך, & י' קאפח, מתרגמים) ירושלים: דפוס "עקיבא יוסף" עמ' קפ"ה.